

СТІВЕН КІНГ

ТЕМНА
ВЕЖА

СТІВЕН КІНГ

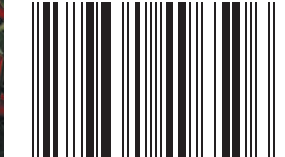
Сюзанна побачила, як гладенькою шкірою немовляти, від маківки до заплямованої п'яти, пробігло червоне світло. А тоді червоний спалах змінився чорнотою, що росла й розпросторювалася, перетворюючи малюка на темного гнома, на негатив того рожевого немовляти, що вийшло з Міїного лона.

Сюзанна спробувала закричати, але не змогла видушити з себе ні звуку.

На боках чорного створіння виступили пухлини, з яких прорвалися назвні лапи. Червоний знак на п'яті досі було видно, але ось він уже став маленькою плямою, як ясно-червона мітка на череві чорної вдови. Павук — ось чим була ця істота...

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9650-6

9 789661 496506

ТЕМНА ВЕЖА

ТЕМНА ВЕЖА VII

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

STEPHEN
KING

THE DARK TOWER
THE DARK TOWER VII

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ТЕМНА
ВЕЖА

ТЕМНА ВЕЖА VII

РОМАН

Видання друге

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2015 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic», Latvia,
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
King S. The Dark Tower. The Dark Tower VII : A Novel /
Stephen King. — New York : Scribner, 2004.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-966-14-9650-6 (укр.)
ISBN 978-1-880418-62-2 (англ.)

© Stephen King, 2004
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2011, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2011

Той, хто говорить, не маючи уважного слухача, — німий.

Отож, Постійний читачу, цю останню книгу циклу Темної вежі
я присвячую тобі.

Довгих днів і приємних ночей.

Не чув? Таж розлягався шум
І гомін, наче подзвін по душах згублених,
По тих мандрівниках, ровесниках моїх,
Що з них той був міцний, а той — володар дум,
Хоробрий той, але zostавсь лиш сум.
«Утрачені!» — той плакав дзвін по них.

Та жоден їхній дух спокою не знайшов,
Усі прийшли поглянути на поступ мій,
Останнє полотно у рамі тій живій!
В червонім полум'ї палає кожен, хто дійшов.
Я їх впізнав. Без страху ріг до губ приклав
І засурмив: «Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

Роберт Браунінг

«Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

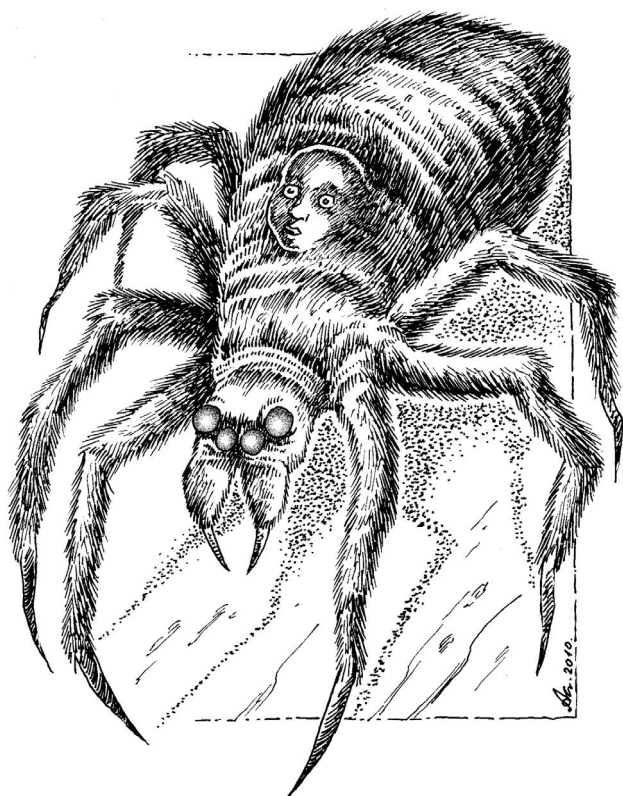
Я народився
З шестизарядником в руці, із ним стоятиму
На смерть і з ним віддам кінці.

«Бед Компані»

Ким же це я став,
Друже мій найвірніший,
Всі, кого я знав,
Одалились, зникли.
Можеш мати все,
Мою імперію багна,
А я зраджу тебе,
Болю тобі завдам.

Трент Резнор

ЧАСТИНА ПЕРША

МАЛЕНЬКИЙ
ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ
ДАН-ТЕТЕ

РОЗДІЛ I

КАЛЛАГЕН І ВАМПІРИ

Один

Колись панотець Дон Каллаген був католицьким священиком в одному містечку (Салемз-Лот — так воно називалося), що нині щезло з лиця землі й усіх можливих карт. Та не те щоб Каллаген цим надто переймався. Такі поняття, як реальність, втратили для нього свою вагу.

Зараз цей християнський (у минулому) священик тримав у руці язичницький предмет — різьблену черепашку зі слонової кістки. На дзьобі в неї видніла щербинка, на спині — подряпина у вигляді знака питання, але в цілому річ була прегарна.

Прегарна і могутня. Він відчував цю силу, що струменіла в його долонях, як електричні розряди.

— Яка гарна, — прошепотів він до хлопця, що стояв поряд із ним. — Правда ж, це Черепаха Матурина? Це вона?

Хлопцем був Джейк Чемберз. Він зробив чималий гак, аби зрештою потрапити майже до того самого місця, звідки почав свої мандри тут, на Мангеттені.

— Не знаю, — відповів Джейк. — Вона називає її «шольд-падада»¹, і ця річ може нам допомогти, але розбійників, які чигають нас он там, їй не знищити. — Він кивнув у бік «Діксі-Піг», побіжно подумавши, кого мав на увазі: Сюзанну чи Мію, — коли вжив той універсальний займенник жіночого роду «вона». Колись він сказав би, що це не має значення, бо ж дві жінки були так тісно пов'язані. Втім, тепер це важило. Чи важитиме невдовзі.

¹ Sköldpadda — черепаха (швед.).

— Ви станете? — спитав Джейк у панотця, маючи на увазі: «Чи станете ви на бій? Чи битиметеся? Чи вбиватимете?»

— О, так, — спокійно відповів Каллаген і поклав черепашку з слонової кістки, з її мудрими очима й подряпаним панциром, у нагрудну кишеню, де тримав запасні набой до свого револьвера, потім через тканину погладив майстерно виконану річ, переконуючись, що вона вместилася надійно і не випаде. — Я стрілятиму, доки не закінчаться набой, а якщо кулі вичерпаються ще до того, як мене вб'ють, я вбиватиму їх... руків'ям револьвера.

Пауза була настільки нетривка, що Джейк її навіть не помітив. Але в тому ваганні до панотця Каллагена озвалася Білість. То була сила, яку він знав віддавна, ще з отрочтва, хоч згодом і пережив кілька років важкої зневіри, років, коли його розуміння тієї первинної сили спершу потьмяніло, а потім і вичахло геть. Але ті дні лишилися в минулому, Білість знову ввійшла в його душу, і він сказав за це Богові спасибі.

Джейк кивав, щось промовляючи, але Каллаген майже його не чув. Та й Джейкові слова не мали значення. На відміну від того, що казав інший голос — голос когось надто великого, щоб називати його Богом, —

(Гана)

от його слова були важливі.

Хлопчик має йти далі, мовив йому голос. Хай би що сталося тут, хай би що вас тут спіткало, хлопець має йти. Твою роль у цій історії майже скінчено. А от він ще не дограв свою партію до кінця.

Вони проминули оголошення на хромованому стовпчику («**ЗАЧИНЕНО, СПЕЦОБСЛУГОВУВАННЯ**»), Джейків нерозлучний другяка Юк дріботів між ними, задерши голову й роззявивши пащу в своїй звичній зубастій усмішці. Зійшовши сходами нагору, Джейк дістав з плетеної сумки, що її Сюзанна-Мія принесла з Кальї Брин Стерджис, дві тарілки — Орізи. Постукав одна об одну й, зачувши глухий дзенькіт, вдоволено кивнув. А тоді сказав:

— Перевірмо, що у тебе.

Каллаген підняв «рюгер», що його Джейк колись приніс із собою до Серединного світу з цього-таки міста, Кальї Нью-Йорка. Життя — це колесо, і ми всі кажемо спасибі. На мить панотець, неначе дуелянт, підніс барабан до правої щоки. Потім торкнувся нагрудної кишені, випнутої від патронів і черепахи. *Sköldpadda.*

Джейк кивнув.

— Всередині тримаймося разом. Ні на мить не розходитися, Юк посередині. На рахунок «три». А почавши, не зупиняємося.

— Не зупиняємося.

— Правильно. Ти готовий?

— Так. Нехай Божа ласка не покине тебе, хлопчику.

— І вас, отче. Раз... два... три. — Джейк прочинив двері, й разом вони ступили в тьмяне світло й хмару солодково-гострих пахощів смаженого м'яса.

Два

Джейк ішов на смерть (принаймні так він вважав), згадуючи дві речі, які сказав Роланд Дескейн, його справжній батько. *Битви, що тривають п'ять хвилин, породжують легенди, які житимуть тисячу років.* А також: *Тобі не потрібно помирати щасливим, коли прийде твоя пора, але маєш вмерти вдоволеним, бо прожив життя від початку до кінця так, як цього вимагало ка.*

Джейк Чемберз поглядом задоволеної людини окинув «Діксі-Піг».

Три

І до того ж кришталеву чистим поглядом. Його чуття загострилися до такої межі, що він відчував не лише запах смаженини, а й розмарину, яким її натерли перед приготуванням. Чув не тільки спокійний ритм свого дихання, й шепіт, схожий на шум хвиль прибою, шепіт крові, яка піднімалася до мозку на правому боці шиї й спускалася до серця на лівому боці.

А ще згадалися Роландові слова про те, що навіть найкоротший бій, від першого пострілу до падіння останнього трупа, завжди здається задовгим для тих, хто бере в ньому участь. Час розтягується, як пружка стрічка, до незорої далечіні. Тоді Джейк кивнув, хоч і не дуже зрозумів, про що йдеться.

Тепер він збагнув.

Першою думкою було те, що супротивників занадто багато — дуже, дуже багато. Джейк визначив, що їх близько сотні, й у більшості своїй то були люди, яких отець Каллаген називав ницими. (Око вихоплювало не лише чоловіків, а й жінок, та Джейк не сумнівався, що вони належать до одного виду.) Поміж них,

значно худіші за нищих людей, а деякі — тонкі, як шпаги, з мертвотно-блідими обличчями, оточені тьмяними синіми аурами, вгадувалися вампіри.

Юк горнувся ззadu до Джейкової ноги. На маленькій лисячій пичці з'явився похмурий вираз, у горлі клектало притишене піддивання.

У повітрі витав запах м'яса, але не свинини.

Чотири

«Отче, нам треба триматися на віддалі десяти футів один від одного, якщо зможемо», — проінструктував Джейк Каллагена перед дверима. І тепер, наближаючись до стійки метрдотеля, Каллаген відступав праворуч, витримуючи загадану відстань.

Також Джейк сказав йому, що треба закричати — якнайдовше і якнайгучніше. Тож Каллаген розтулив було рота, щоб заволати. Аж раптом до нього зсередини знову озвався голос Білості. Лиш одне слово було промовлено, але цього вистачило.

Шольдпада, сказав голос.

Каллаген досі тримав «рюгер» біля правої щоки, тож у нагрудну кишеню сягнув лівою рукою. Він бачив і відчував усе не настільки гостро, як його юний супутник, проте помічав чимало: помаранчево-червоні електричні світильники на стінах, свічки на кожному столику під скляними ковпаками відтінку яскравішої, гелловінської помаранчі, блискучі серветки. На стіні обідньої зали ліворуч висів gobелен, що зображав лицарів та їхніх дам, які сиділи за довгим бенкетним столом. В атмосфері зали витало відчуття (Каллаген не міг визначити, що його породило, надто вже тонкими і невловними були ознаки й сигнали) того, що відвідувачі приходили до тьми після якоїсь події: наприклад, невеличкої пожежі на кухні чи автомобільної аварії на вулиці.

«Чи після споглядання пологів у жінки, — подумав Каллаген, коли його пальці зімкнулися на черепашці. — В усі часи це було непоганою розвагою, що допомагала вбити час між закусками й основною стравою».

— А ось і ка-меї Гілеаду! — нервово вереснув хтось. Не людина — в цьому Каллаген був твердо впевнений. Надто гучним був той голос для людини. Глянувши вглиб зали, звідки він долинув, Каллаген побачив страховисько — покруч людини і птаха, вдяг-

нене в джинси й просту білу сорочку. Голова ж над сорочкою була забарвлена в темно-жовте завдяки лискучому пір'ю. Очі почвари здавалися вкрапленнями рідкої смоли.

— Хапайте їх! — зарепетувало страховисько-посміховисько й скинуло на підлогу серветку, під якою лежала зброя. На думку Каллагена, то був пістолет, але він більше скидався на бойове знаряддя з «Зоряного шляху». Як їх там називали? Фазери? Станери?

Та це не мало значення. Бо ж Каллаген мав значно ліпшу зброю і хотів, щоб її побачили всі присутні. Він змахнув начиння і скляний підсвічник з найближчого столика та одним рвучким рухом зняв скатертину, достоту як штукар, що показує фокус. (Найменше йому хотілося у вирішальний момент перечепитися через шмат лляної тканини та беркицьнутися на підлогу.) Тоді, зі спритністю, в яку ще тиждень тому нізащо не повірив би, він скочив спершу на стілець, а з нього — на стіл. І вже звідти, підтримуючи *sköldpadda* пальцями під плаский живіт, підняв фігурку на всезагальний огляд.

«Я міг би й пісеньку промугикати, — подумав він. — Може, «Місячне сяйво тобі личить» або ж «Я залишив серце в Сан-Франциско».

На той час вони перебували всередині «Діксі-Піг» рівно тридцять чотири секунди.

П'ять

Вчителі старших класів, яким часто доводиться бувати серед учнів у класах, де ті виконують домашні завдання, чи в актових залах, підтвердять, що підлітки, хай навіть доглянуті, хай навіть щойно з душі, смердять гормонами, що їх так активно виробляють їхні тіла. Схожий сморід іде від групи людей, що перебувають у стресових обставинах. Саме його й відчув Джейк, чий відчуття балансували зараз на найгострішому вістрі.

Коли вони проходили повз стійку метрдолетя (Центральний здирницький пункт, як любив називати її Джейків батько), запах відвідувачів «Діксі-Піг» уже ослабнув і став запахом людей, що помалу заспокоюються після збудження. Та коли пташине страховисько завололо в дальньому кутку зали, Джейк Чемберз краще відчув запах присутніх. То був запах з металевим присмаком, досить схожий на кров, щоб розбурхати його гнів

РОБЕРТ БРАУНІНГ

«ЧАЙЛЬД РОЛАНД ДО ВЕЖІ ТЕМНОЇ ПРИЙШОВ»

I

Враз я подумав, що брехав у слові кожнім
З недобрим оком той старий каліка,
Дивився скося і спідлоба глипав,
Чи проросте в моїй душі брехня ворожа.
І ледве стримував тріумф негожий,
Бо ще одна була у нього жертва за плечима.

II

Для чого ще він на дорозі підживав?
Чим, окрім пастки, та брехня його була?
Всіх подорожніх тяг він у лабети зла,
Коли про шлях у нього хтось питав.
Гадати став я, чи диявол реготав,
Коли ціпком писав у куряві посмертнії слова?

III

Бо мовив він — я далі не пройду,
Звертати мушу на зловісний тракт,
Що Вежу Темную таїть в своїх далях,
Слухняно повернув я; мов на біду,
Не ожила надія й гордість, лиш мій страх
Перед кінцем, добаченим в стежках.

IV

Надії полум'я в душі моїй примарне
Вже роки мандрів більш не підживляють.
Мета близька, та втіха пригасає
І серце болем повниться, печальне,
Марнота сподівань безкарна
Й розпука — от і все, що там мене чекає.

V

Я — мов старий і хворий чоловік,
Що, непорушний, мертвим видається,
Та серце кров'ю обливається і б'ється,
Бо чує: друзі плачуть, і виходять за поріг,
І дихають вільніше
(«От і все, — хтось обізветься, —
Короткий непоправно у людини вік»).

VI

«А чи на цвинтарі ще вільне місце є?» «Коли
Проведемо обряд?» Хустки, стрічки і дроги —
Земні турботи їх все переймають до знемоги,
А живий чує й прагне без ганьби
Скінчити шлях свій, за любов тої юрби
Оддячити любов'ю без тривоги.

VII

Так я тривалий час горів в поході цім,
Пророцтва чув про нездійсненність
Тих мрій від лицарів, для кого одкровенням
Була лиш Вежа Темная... І з тим
Я ледь не розміняв сих мрій на дим,
У шалі сумнівів насили не спалив натхнення.

VIII

Тож тихий, мов печаль, я повернув
Од лиховісного каліки на стежину,

Що показав він. Сумовитую рівнину
Неначе день той кволий оком озирнув,
Червоним поглядом востанне обманув,
І впали сутінки, й поглинули людину.

ІХ

Я озирнувся кроків через два,
Востанне шлях назад собі означить,
Та що ж моє зрадливе око бачить?
Ні стежки, ні каліки — лиш трава
Сіра до обрію все шелестить. Овва!
Вперед дорога та біжить, і обрій лиш маячить.

Х

Отож ізнову в путь. Ніде на світі
Природи споловілішої не довелося
Набачити. Сухі лиш будяки, неначе осінь
Там вічно панувала замість літа,
І множилася, не боялась вітру
Та їхня рідня, що нешляхетна зовсім.

ХІ

Ні! Злидні та печаль — безперестанний
Талан у цього краю. «Тож уздри
Чи очі затуляй! — природа мовить без журби. —
Я не розправлю крил, лиш невблаганне
Страшного суду полум'я захланне
Зцілить тутешній гріх і землю спопелить».

ХІІ

Будяк напівзів'ялий піднятися хотів
Понад старою висхлою ріднею,
Та враз дістав удар від неї
За те, що вище він стримів.
Зазеленіти? О гіркий наспів
Брутальної природи епопея.

XIII

Що ж до трави, була вона змарніла,
Як череп прокаженого; стриміли
Стеблини чорні, наче кров скипіла.
Одна сліпа шкапина шолудива
Пришкандибала й стала, очамріла,
Либонь, чортові в пеклі зле служила!

XIV

Живий той кінь? Він мертвий бути міг,
Світив кістками, шия в струпах прогнивала,
Порожні очі з-під гриви сліпо вирячались,
Почварисько було страшне, мов гріх,
Гидкішого створіння, бачить Біг,
В житті стрічать мені не випадало.

XV

І погляд свій до серця я звернув.
Як той, хто перед боєм вина собі просив.
Я попрохав ковток щасливіших часів,
Щоб віднайти все те, що я забув,
Згадай і бийся — приповістка вояків,
Один лише ковток, щоб сили я відчув.

XVI

О ні! Згадав тут я Катберта лик бентежний
Під золотавим водоспадом кучерів.
Коли надворі день вже догорів,
Відчув я руку друга обережну
В своїй руці, але мана безмежна
Забрала його в мене і лишила холод у душі.

XVII

І Джайлз явивсь мені. Ось він стоїть,
Хто чистим полум'ям горів, але розплата

Прийшла з руками зрадників і ката,
Той лик перед очима вогнем тремтить,
Коли читали йому вирок друзі в одну мить
І помсту не вчинив ніхто за брата.

XVIII

Та ліпше нинішнє, ніж бурі крижані,
Що за плечима лишились. Переді мною
Дорога тінь свою плете, нема мені спокою.
Невже ця ніч не явить ані сов, ні кажанів,
Щоб розбудили тишу? Раптом вдалині
Спинили відблиски води думок сваволю.

XIX

Зненацька непомітна ріка
Підкралася і шлях мій перекрито,
Не квола — піниста, щоб чорт в ній мив копита,
Перепочити, ставши біля берега.
Мчить чорний водогін, плюється, наріка
І лють свою вихлюпує сердито.

XX

Мала злостивиця! Вздовж берегів
Низькі сухі дерева похилились,
Вільхи та верби-самогубиці журились
В німому відчаї невідданих боргів
Природі, та ріка, чий лютий гнів
Занапастив їх, котила води та пінилась.

XXI

Я рушив вбрід, і страх у голові метавсь,
Що на мерця ступлю, що прохромлю,
Топкую твань його волосся зачеплю,
Тим списом, на який спиравсь.
Я, певно, проштрикнув шура, та пролунав
Крик немовляти, бридко так озвавсь.

XXII

Я радий був, що річку перебрів
В надії, що побачу ліпший край.
Та марно все! Знайшов я там не рай,
А навпаки — болото я уздрів
Розтоптане після тривких боїв.
Немовби жаб і диких кицьок битви зграй,

XXIII

Та битва в цій місцині відбулась,
Та що звело їх тут на лютий розрахунок?
Нема слідів. Либонь, шалений трунок
Їм вдарив в голови, й збулась
Та мрія рабів галерних про грабунок
Турків. Проти євреїв виступ християн.

XXIV

А понад те — там віддалік, о ні!
Чий безум ту машину в хід пускав?
Велику борону. Тіла людські стинав
І різав на стрічки, мов шовк. Сумні
Стирчали зуби ті сталеві, а мені
Їх вигляд про Тофет геєни нагадав.

XXV

А далі йшли пеньки, де був раніш лісок,
І драговина, далі голая земля
Суха й змертва без надії. А здаля
Лиш видно глину, камені, пісок,
Неначе дурень тут погрався і пішов,
Розбивши цяцьку ту, якій увагу приділяв.

XXVI

Тут — барви поплямовані, де мох,
Що проступив з безпліддя земляного,

Поїв усе коростою й іржею віковою.
А там — вінець усіх знемог:
У ляку передсмертнім від тривог
Сухий той дуб роззявив рота зляканого.

XXVII

І до кінця шляху ще сотні верств!
Не відстані, а ночі, що скувала
Мої кроки вперед; немов призвала
Чорного птаха, що майнув повз мене й шез.
Драконячим крилом черкнувши теж.
Небес знамення чи диявола забава?

XXVIII

Певно, що з неба, — бо побачив я,
Поглянувши угору, що рівнину
Вже обступали доокола гори сині,
Губилася в камінних брилах та земля,
Що несподівано скінчилася. І моя
Дорога з нею разом. О лиха година!

XXIX

В омани пастку втрапив я, напевно,
Та тільки де? Либонь, у злому сні,
Коли, Бог зна, ввижалося мені,
Що на шляху не пропаду даремно.
Аж раптом на відчаю межі буремній
Щось клацнуло, як пастка, — я в огні.

XXX

Спалах прозріння душу запалив:
На місці я! Два пагорби праворуч, мов бики,
Припали до землі, у куряві віків
Зчепилися рогами. Яку ж я хибу допустив!
Який же дурень я! Хто засліпив
Ці очі, що не знали невлучних пострілів?

XXXI

Що ж усередині, не Вежа там сама?
Сліпі, як серце дурня, темніють дужі стіни,
Брунатний камінь той не має в світі рівних.
Все як у бурю: так глумливий ельф
Показує, що капітан веде на шельф
Своє суденце, та запізно: судно гине.

XXXII

Не бачив? Не розгледів в сутіні?
Дивись: вертається призахідне багаття,
Спалахує вогнем на схилах гір сум'яття
Дня, що згорів, з вервечки днів.
А пагорби, мов леви, зачаїлися в тіні
Й мене, звірину, видивляються в завзятті.

XXXIII

Не чув? Таж розлягався шум
І гомін, наче подзвін по душах згублених,
По тих мандрівниках, ровесниках моїх,
Що з них той був міцний, а той — володар дум,
Хоробрий той, але зоставсь лиш сум.
«Утрачені!» — то плакав дзвін по них.

XXXIV

Та жоден їхній дух спокою не знайшов,
Усі прийшли поглянути на поступ мій,
Останнє полотно у рамі тій живій!
В червонім полум'ї палає кожен, хто дійшов.
Я їх впізнав. Без страху ріг до губ приклав
І засурмив:
«Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов».

ВІД АВТОРА

Іноді в мене складається таке враження, що про книги «Темної вежі» я написав більше, ніж про саму Темну вежу. Серед іншого, мені йдеться про дедалі пухкіший синопсис (також відомий як «Зміст попередніх романів») на початку кожних п'яти томів і післямови (здебільшого геть непотрібні, а якщо озирнутися назад, то за них навіть соромно стає). Майкл Вілан, екстраординарний художник, який ілюстрував перший том і цей, виявився також класним літературним критиком, коли, прочитавши чернетку Сьомого Тому, сказав (і що приємно — не добираючи виразів), що та доволі легковажна післямова, яку я втулив наприкінці, дратує і геть не в тему. Я придивився до неї і зрозумів, що це справді так.

Першу половину того написаного з добрими намірами, проте недоречного есе можна знайти у вступі до перших чотирьох томів циклу; він називається «Коли тобі дев'ятнадцять». Я подумував залишити сьомий том без післямови взагалі, щоб Роландове відкриття на верхівці його Вежі було моїм останнім словом. Та потім збагнув, що маю сказати ще одну річ, що мені насправді потрібно її сказати. Це стосується моєї присутності в моєму власному романі.

Є такий слизький літературознавчий термін — металітература. Ненавиджу його. Ненавиджу його претензійність. Я опинився у книзі лише тому, що вже давно розумів (свідомо — після того, як написав «Безсоння» 1995 року, а несвідомо — після того, як тимчасово втратив слід отця Дональда Каллагена ближче до кінця «Салемз-Лота»), що багато моїх книжок пов'язані зі світом та історією Роланда. І позаяк саме я їх написав, то мені здавалося логічним, що я — частина стрільцевого ка. Мій задум полягав у тому, щоб романи «Темної вежі» стали своєрідним

підсумком, поєднанням якнайбільшої кількості моїх попередніх історій під склепінням надісторії. Я не хотів, щоб це мало претензійний вигляд (і надіюся, що так воно і є), просто мав намір показати, як життя впливає на мистецтво (і навпаки). Я думаю, якщо ви читали ці останні три томи «Темної вежі», то зрозумієте, чому мої балачки про вихід на пенсію в цьому контексті обростають змістом. У певному сенсі, мені більше нічого сказати тепер, коли Роланд досягнув своєї мети... і я сподіваюся, читач зрозуміє, що ріг Ельда опинився в стрільця як натяк на те, що він нарешті, можливо, став на шлях до розв'язання своєї проблеми. А може, навіть до спокути. Розумієте, усе було зав'язано на тому, щоб дійти до Вежі (мені — до моєї, Роланду — до Роландової), і врешті-решт це сталося. Вам може не подобатися те, що Роланд знайшов на верхівці, але це вже інша річ. І не пишіть мені розлючених листів, бо я на них не відповідаю. На цю тему мені більше сказати нічого. Як хочете правду, то мене й самого не надто порадувала кінцівка, але вона була *така як слід*. Єдино можлива, насправді. Не забувайте, що я не зовсім вигадую всі ці речі, я просто записую те, що бачу.

Читачі розмірковуюватимуть над тим, наскільки «реальний» той Стівен Кінг, який з'являється на сторінках роману. Відповідь — «не дуже», хоча той, кого Роланд і Едді зустрічають у Бриджтоні («Пісня Сюзанни»), доволі близький до Стівена Кінга, якого я пам'ятаю з тих часів. Що ж до Стівена Кінга, який з'являється в останньому томі... що ж, скажімо так: дружина попросила, щоб я був такий ласкавий і не давав фанатам серії точних вказівок щодо того, де ми живемо і хто ми є насправді. З цим я погодився. Не тому, що мені так хотілося, — «двигуном» цієї історії частково є відчуття того, як світ літератури проривається в реальний світ, — а тому, що це життя не лише моє, а й моєї дружини, і вона не заслуговує на покарання за те, що любить мене і зі мною живе. Тому я до великої міри «олітературив» географію Західного Мену, сподіваючись на те, що читачі зрозуміють художній задум і те, чому я так витлумачив власну в ньому роль. А якщо вам закортить заїхати в гості й сказати «здрасуйте», то, будь ласка, сядьте і подумайте, перш ніж це робити. Ми з сім'єю вже й так частково позбавлені приватності, тож я не маю ані найменшого бажання втрачати її ще більше, хай вам буде відомо. Мої книжки — це спосіб познайомитися з вами. Нехай же й вони будуть для вас способом познайомити-

ся зі мною. Цього достатньо. Від імені Роланда та всього його ка-тету (тепер розкиданого по світах, вибачайте) дякую вам за те, що подорожували разом зі мною. Це був найважливіший проект усього мого життя, і тепер я знаю (та, на жаль, запізно), що не все в ньому мені добре вдалося. Та й хіба існують літературні твори, у яких письменникові все добре вдалося? І попри все це, я не шкодую про жодну хвилину того часу, який прожив у «де» й «коли» Роланда. Ті дні в Серединному й Прикінцевому світах — то було щось надзвичайне. У ті дні моя уява була така чітка, що я відчував запах куряви й чув, як порипує шкіра.

Стівен Кінг

21 серпня 2003 року

ЗМІСТ

<i>Частина перша</i>	
МАЛЕНЬКИЙ ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ ДАН-ТЕТЕ	11
<i>Частина друга</i>	
БЛАКИТНИЙ РАЙ ДЕВАР-ТОЇ	137
<i>Частина третя</i>	
У ЦЬОМУ МАРЕВІ, ЗІТКАНОМУ З ЗЕЛЕНІ ТА ЗОЛОТА ВЕС'-КА ГАН.....	395
<i>Частина четверта</i>	
БІЛІ ЗЕМЛІ ЕМПАТИКИ. ДАНДЕЛО	511
<i>Частина п'ята</i>	
СКАРЛАТНЕ ПОЛЕ КАН'-КА НО РЕЙ.....	659
<i>Епілог</i>	
СЮЗАННА В НЬЮ-ЙОРКУ	741
<i>Кода</i>	
ЗНАЙДЕНІ	751
Додаток.....	767
Від автора.....	777

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Темна вежа. Темна вежа VII
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 20.08.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 41,16.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Кінг С.

К41 Темна вежа. Темна вежа VII : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Любенко ; худож. О. Семякін. — Вид. 2-ге. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 784 с. : іл.

ISBN 978-966-14-9650-6 (укр.)

ISBN 978-1-880418-62-2 (англ.)

Остання книга легендарного циклу Стівена Кінга! Тривалі мандри стрільця Роланда добігають кінця. Проте реальний світ і художній настільки переплітаються, що вже самому Кінгу загрожує смертельна небезпека. Ціною надзвичайних зусиль герої рятують життя письменникові, а він — їм. І на решті досягнена омріяна мета — Багряного Короля переможено, нога стрільця ступає на сходи Темної вежі, він піднімається дедалі вище й вище. Верхівка Вежі — фінал історії, геть не очікуваний, не той, якого прагне читач і... навіть сам письменник, а той, що його вимагає надісторія.

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

СТІВЕН КІНГ

ЦИКЛ «ТЕМНА ВЕЖА»

ШУКАЧ. ТЕМНА ВЕЖА I

КРІЗЬ ЧАС. ТЕМНА ВЕЖА II

ЗАГУБЛЕНА ЗЕМЛЯ. ТЕМНА ВЕЖА III

ЧАКЛУН ТА СФЕРА. ТЕМНА ВЕЖА IV

ВІТЕР У ЗАМКОВУ ШПАРИНУ
ТЕМНА ВЕЖА IV. ПРОДОВЖЕННЯ

ВОВКИ КАЛЬЇ. ТЕМНА ВЕЖА V

ПІСНЯ СЮЗАННИ. ТЕМНА ВЕЖА VI

ТЕМНА ВЕЖА. ТЕМНА ВЕЖА VII